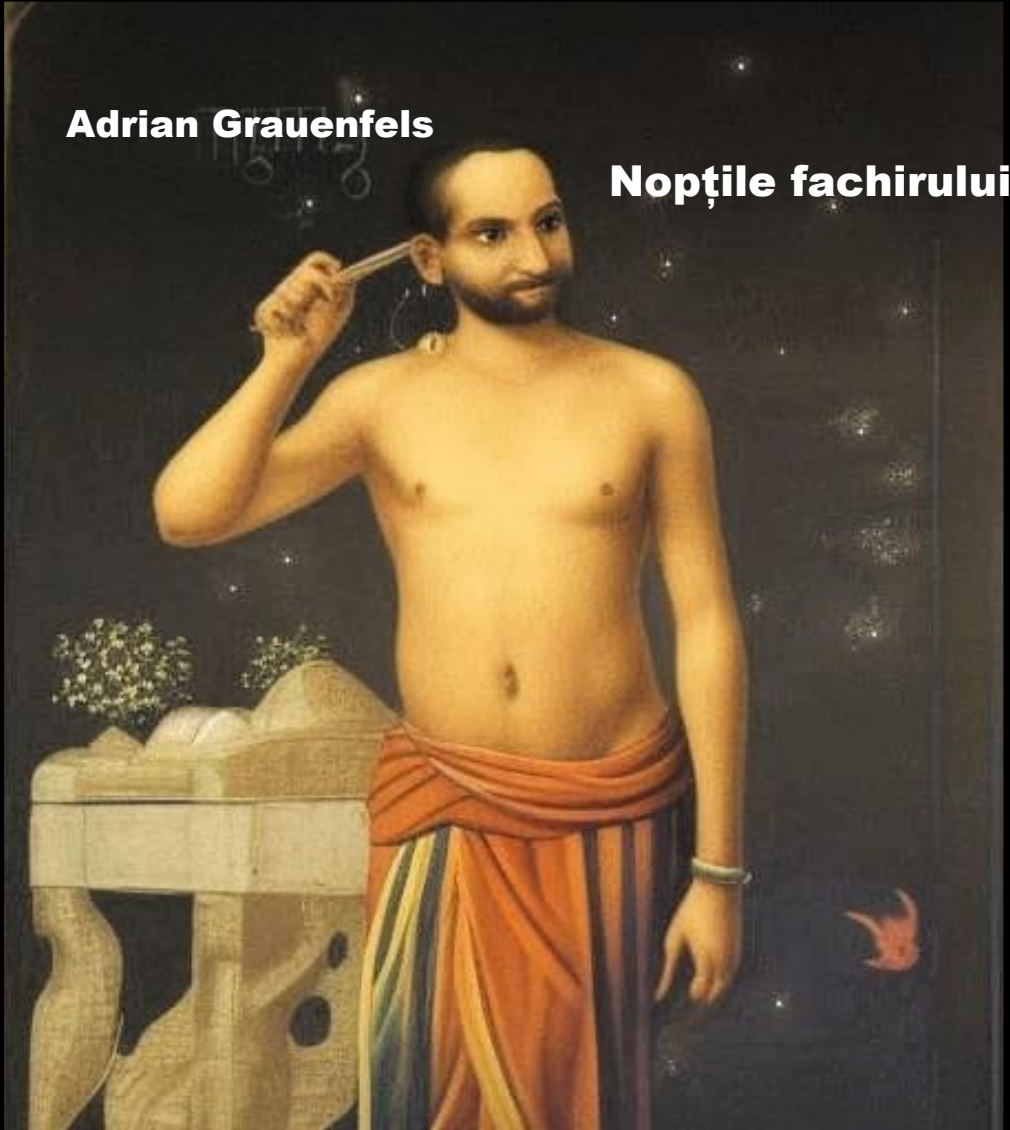

Adrian Grauenfels

Noptile fachirului

Adrian Grauenfels
Traduceri - Volumul XVI

Imagini - NightCafe AI, Dalle-E, Wepik.com

Ebook

CUPRINS

Vara la Bomarzo.....	6
lui Leonard Cohen.....	7
Rugăciune	9
Poem japonez.....	10
viața în 4 strofe nonverbale	11
nerăbdare de primăvară	12
În curtea din spate, poem pentru ziua Independenței	13
Cu ochii nu te văd.....	15
TRADUCERI	18
Patricia Corbus.....	19
Saadi Youssef	20
Harindranath Chattopadhyaya.....	21
Killarney Clary	22
Claude McKay	23
Decembrie 1919.....	24
Emily Moore.....	25
Amy Lowell.....	26
Sue Kwock Kim	27
Jeremy Radin	29
Jennifer Givhan	31
Reginald Gibbons.....	34
Diana Khoi Nguyen.....	35

Fragment din "Đổi Mới Mới"	37
Sam Sax	38
Bill Knott	40
Katie Ford.....	42
Grace Schulman	43
Anis Mojgani	46
Amber Flora Thomas	48
Fotografii deteriorate.....	49
Cupidon	50
Cristin O'Keefe Aptowicz	53
Iulie	55
Lucruri care s-au întâmplat și pe care îmi amintesc că nu sunt metafore pentru inima mea	56
Lucruri despre care nu am vorbit	57
Închideți vânzarea.....	58
Jade Cho.....	59
Tadeusz Dąbrowski	61
Espmark	62
Sadakichi Hartmann	65
Haikai	66
Allison Hutchcraft.....	67
Eve L. Ewing	69
depune mărturie	70

Elizabeth Acevedo.....	72
Erika L. Sánchez.....	74
Cameron Awkward-Rich.....	75
Cathy Park Hong.....	77
Marcus Jackson	79
Eu evaziv	80
Să las goliciunea să devină guvernul meu	82
40 de uncii.....	83
Fernando M. Maramág	85
Luis G. Dato	86
Charles Wright	91
Crystal Valentine.....	93
Joseph Ceravolo	95
Morgan Parker	97
Yannis Ritsos.....	98
Julien Blaine	99
Jane Kenyon.....	100
Debra Allbery	101
Christian Hawkey.....	103
Gretchen Marquette.....	104
Safia Elhillo	107
Gloria.....	108

Vara la Bomarzo

Începuse să plouă și am scos umbrele colorate din șifonierul cu zestrea de rezervă.

Îmi plac plimbările pe poteci necunoscute, alea cu statui vechi ca la Bomarzo vara. Plouă cu litere și te vedeam cum strângi vocale cu care să poți să scrii basme copiilor până le va trece vârsta mirărilor. Știi ăia la care ți-e frică de doctor, de păuni și de gustul fumului prima dată. Fumam amândoi, ca să gonim țânțarii de după ploaie, unul se uita la noi cu gânduri homicide. Te țineam de mână ca să îți măsoar pulsul interspectromolar, aveai două inimi care iubeau contradictoriu și conflictele se auzeau până hăt departe. Din vale veneau înjurături, ecou și zgomote de incest, se foiau în somn concubinii, scamatorii și astronomii adormiți în sala tronului. Cineva furase cariatidele templului, erau mai ieftine decât femeile chemate cu ora. Mi se părea că îți sunt drag pentru o clipă, că o să mă accepți așa decrepit cum sunt, bolnav de ratare, orgolios și cleptoman, ca să te conving de intenții bune culegeam melci tineri, îi învățăm greaca și îi lansăm spre tine ca să îți scrie pe picioare *Ti ammo* iar tu gâdilată teribil îi goneai cu un gest cochet și le împărțeau inimi de ciocolată din care nu se putea face nimic, decât să le lingi în gol privind orizontul...

AG

Iui Leonard Cohen

Cohen Leonard
ne face semne de adio
noi am rămas lângă al vieții șubred gard
cu muzica și strofele, iubiți de bard

și câte valsuri el ne-a dat
între aici și dincolo de lume
Matilde toți visam în cor
din cer cădea scrum pe covor
din vioara lui ce arde

pe când dansa tango cu ea
înlănțuiți pe viață, cu mânuși sau mâna goală
ce bucurie el ne-a dat, așa cânta:

"Eu te-am iubit pe când erai divină
Te iubesc și-acuma, chiar de-s ruină
Când nu mai e nimic de retrăit

Mult îmi lipsești de când m-am dus
Cu tot ce-a fost și-o mai fi de spus
Nu-mi pasă că acum viața mi-e goală
Azi par liber dar sunt mort
cu greu trupul mi-l mai port
Spre ora finală..."

Adio, Halluja, ce cuvânt divin...
poet magnific te iubim!

AG

Rugăciune

să fie mereu aer în jur.
să avem spațiu, viață, curaj
să ne petrecem clipele acolo unde suntem.
să putem privi orizontul de sus în jos.
să găsim drumul spre casă, cuibul,
patul iubitei exact când este nevoie
și chiar cu ochii închiși.
să auzim marea, eclipsa, căderea fulgilor de nea,
cântecul unui prieten, la căderea serii.
să nu îmi stea ceasul.
să nu mă pierd și dacă mă pierdsă mă găsesc întreg.
să fie cel puțin două stele pe cer.
înapoi să fie exact ca înainte.
să mor în somn.

**

Poem japonez

Superba distilare a timpului
se face în căldări de lut
dinspre zidurile arse de secetă
vin samurai cu săbiile trase
peste lanul de maci
peste chipul meu ascuns în poala ta
brăzdat de vânturi colorate
care trec prin noi, prin părul tău desfăcut
prin bluza ta subțire

tu dansezi cu vârcolaci
dansuri telurice
la miez de noapte,
la apus de lună
mă găsești dimineața tăiat de săbii
și cusut la loc
pentru ziua nouă
care vine, timidă

**

viața în 4 strofe nonverbale

să scri, să bei, să mori. asta e tot
pentru că deja muncești, iubești, scrii.
apoi, când te naști: ești făcut
născut, distrus, terminat, regândit

isprăvile tale, se amplifică
până la verbe:
a cânta, a vorbi, a sparge.
faptele tale se complică:
acționezi, distrugi, strângi,
nu te întorci la prima iubire.

tu comanzi: alții execută
și iar pornești, inventând minciuni,
din greșeală în greșeală, încântat, încânți

spre sfârșit, revelație:
clarificat, șoptești: totul e ciclic
mirarea, smerenia, viața...

**

nerăbdare de primăvară

sunt la capătul răbdării să știi
mă cert cu omenirea
am devenit o negare a moleculelor din paharul de ceai
beau cu paiu , respir prin tuburi electrice, modelul cuantic
e fals.

Ce bine era în copilărie, când băteam maidanele plate
câinii aveau aspect omenesc
oniricul venea de la covrigul cu susan
toate au un rost
un ritm
există un timp al trăirilor
un telescop pentru iubire
și un mic avion cu două locuri
hai, urcă lângă mine
să zburăm din vis în vis ca două albine pierdute...
în câmpul binar
stau cu o floare în dinți
și aștept...
pe tine te aștept

În curtea din spate, poem pentru ziua Independenței

În curtea din spate
nu se întâmplau multe lucruri
treceau nori și furnici cu 6 picioare
vorbeam cu frunzele
printre grămezi de sticle sparte
etichetate 1946
anul în care m-am născut
după război
atât de supărat
că 24 de luni n-am vorbit cu nimeni
n-am mers
n-am cântat la vioară
ca alții la Auschwitz anul trecut
în curte nu era nimeni
-stați ascunși! -
(repeta obsesiv)
un decret al apărării antiaeriene

...în curtea din față
mama pune rufele la uscat
zâmbind la trecători
era ziua în care îmi spăla steaua galbenă
să arătăm omeneste, zicea...

printre strigoii celor uciși

creșteam și eu inconștient
ca să văd azi, aici, pe alte meleaguri,
magnoliile în floare
AG

**

Cu ochii nu te văd

două poteci adiacente
tu pe stânga, eu plin de scaieți metafizici

ne întâlnim la capătul aleii cu statui
tu Maillol, eu nimeni

două păsări pe o streășină secată
tu bei liberă, eu ploaie

dragoste, geografie, distanță
în jurul tău erezie
în mine urme adânci de război

și totul se petrece pe o foaie de hârtie
îți scriu de la stânga la dreapta
cu ochii nu te văd...

AG

Locuințe muncitorești

Camera ta, etajul cinci fără lift

E posibil să crezi într-un o viață suportabilă
într-o cameră albă,
pe una din străzile anonime și ordonate
de partid

Un tramvai alb roșu care trec pe lângă podul de peste râu
Imaginați-vă:

un fotoliu verde pentru citit, un bec de gaz
pentru cafea, o lampă cu abajur ieftin de la talcioc
aruncând cercuri de lumină afumată. Afară,
funinginea se prelinge pe margaretele din terenul liber,
croitorul coboară la colț pentru un ziar,
omul cu sandvișuri stă în ușa lui
ascultând discursuri patetice la radio.

Treci pe lângă el cu un schimb de priviri grave,
cu vecinii tăi, colegi de muncă la turnătorie
mândri în felul vostru de a fi ales într-o perfectă disciplină
o singurătate la care îți spui
că ai fi ajuns oricum.

AG

O furnică strivită.
nimeni nu o plânge
a pasăre rănită, nu este luată în seamă,
doar dacă e porumbița albă a păcii
un câine moare, familia lui e distrusă
un delfin e lovit în mare, ceilalți continuă să înoate
un tigru moare, unii oameni își deplâng soarta
un om moare, toată națiunea e în picioare
unii sunt consolăți, alții consolează
un soldat moare, o mare parte e îndurerată, dușmanul se
bucură
o generație moare, cea nouă nu e îndoliată
o țară moare, lăsând în urmă arhive și ruine
o țară care nu are ce lăsa, nu există
dacă nu există, râurile ei curg inutil, vântul bate în van
steagul flutură plictisit pe un stâlp alb, abandonat
râul moare, și nu e nimeni să-l condoleze
marea moare și ea, seacă și dispare
regele moare, regina îl urmează
luna nu e îndoliată, nimeni nu se află pe lună
stelele nu sunt triste, ele nu-s făcute din carne și oase...

AG

după o idee a unui poet chinez din sec XVIII.

TRADUCERI

Patricia Corbus

Cuvinte către o stea muribundă

Tu nu ești Aldebaran, strălucitor și plin de sânge
ochiul taurului, cu capul plecat, gata să mă înjunghie.
Tu nu ești Antares, falsul tânăr, vorbind
stacoiu și jovial, aproape de pieptul lăptos.
Spre deosebire de ei, tu nu înduri nici un tovarăș, leșinat
pentru alții, dar nespus de drag și absorbant.
Nici o putere nu-ți este ascunsă sau răpită. Așa că te
întreb:

Arcturus, fă-mă la fel de mândru ca tine
de a fi bătrân, umflat de aur-portocaliu ca tine,
și morocănos. Tu nu-ți porți vârsta cu rușine,
ci cu glorie. Aruncă pe mine acel aur-roșu sever,
neprihănitul Polonius-profet, familiarul lui Iov,
pentru care cuvintele " Uite" și "Iată" au fost scoase...
ca niște amigdale din gura de prunc a lui Dumnezeu.
Îndărătnicia ta
e amplificată de timp, de desfătări lente, de stăpânire;
Ochiul tău venerabil vede limpede ca un șoarece de o zi.
Ce înseamnă o mie de ani pentru tine?
- cât de departe mai ai de mers cu noi !
Și eu sunt un tânăr. Fă-mă aur proaspăt.

Saadi Youssef

Epuizare

Ca doi cai
am luat-o la fugă spre limitele pământului.
Apoi am căzut
fără să știm,
așa cum cade umbra soarelui
în colțul camerei.

Traducerea: Khaled Mattawa

Harindranath Chattopadhyaya

Prânz

Noon, un câine mistic cu labe de foc,
aleargă pe cer în extazul drojdiei,
Lingând pământul cu limba de flacără de aur
Așezată într-o gură arzătoare.

Inundă pădurea cu lătrături puternice de lumină,
Și-și urmărește propria umbră pe câmpie...
Stăpânul său l-a eliberat în tăcere
O clipă din lanțurile de argint.

În cele din urmă, spre sfârșitul chinuit al zilei,
Bea curenți răcoroși din râulețele înmiresmate de apus...
Apoi, înlănțuită de amurg de mâna stăpânului,
Doarme printre dealuri.

**

Killarney Clary

"Somnul a fost un șuvoi de lumini roșii și albe..."

În Somn era fluxuri de lumini roșii și albe care se curbau prin trecători. Le vedeam dintr-o melancolie, tăcută și obosită. Vreau să mă îndrăgostesc în fiecare clipă. Durerea e fină și egoistă, atât de mare și de tristă. Dacă cineva ar fi aici în seara asta, ar ști ce ar trebui să fac cu brațele mele atât de grele și cu amorțeala care mi se răspândește din coloană. Aș putea să vorbesc cu ei și să învăț cum să găsesc locuri pentru daruri. Dacă ar exista și altă piele decât a mea sau o anumită nevoie. Timpul poartă orbirea luminilor mici. Sunt răcită. Încep să simt mirosul copacilor. Somnul a fost tot ce mi-a mai rămas. O barcă mică și confortabilă plutind pe tot oceanul.

**

Claude McKay

Adolescența

1889-1948

A fost o vreme când, la sfârșitul după-amiezii
 Ceasurile de ora patru se împătureau la sfârșitul zilei.
Roz-alb în rugăciune, și sub luna plutitoare
 Stăteam cu ei în calm și dulce odihnă.

Și în spațiile deschise puteam să dorm,
 Pe jumătate dezbrăcat în fața lumilor strălucitoare de
deasupra;
Pacea venea cu somnul și somnul era lung și adânc,
Câștigat fără efort, dulce ca o dragoste timpurie.

Dar acum nici un balsam, nici un drog, nici o iarbă, nici un
vin...

Nu aduce odihna adevărată să răcorească febra trupului
meu,
Nici să îndulcească în gura mea saramura acidă,
 Care-mi sarează cea mai aleasă băutură
și o va face pentru totdeauna.

Decembrie 1919

Claude McKay

Noaptea trecută ți-am auzit vocea, mamă,
Cuvintele pe care mi le-ai cântat
Când eu, un băiețel desculț,
am îngenuncheat lângă genunchii tăi.

Și lacrimile au curs din inima mea, mamă,
Și au trecut dincolo de zidul ei,
Dar, deși izvorul a ajuns la gâtul meu
Picăturile au refuzat să cadă.

Sunt zece ani de când ai murit, mamă,
Doar zece ani întunecați de durere,
Și, oh, îmi doresc doar
Să mai pot plânge măcar o dată.

**

Emily Moore

Fete

Ava m-a învățat cum să fumez
în pădurea din spatele căminului nostru din liceu.
Ne-am întins pe spate râzând în noroi.
Fumul o încorona ca o diademă.

Odată a căptușit cabina de duș
cu frunze și apa șuiera ca o ploaie
în timp ce îi spălam părul lung și negru.
Era beată. Aveam șaisprezece ani.

Mai târziu au fost și alte fete
care m-au condus pe niște trepte întunecate și înguste,
sau mi-au dat droguri în Montreal,
sau mi-au strecurat ambele mâini sub șolduri.

Dar Ava a fost înainte de toate astea.
Nu existau cuvinte pentru ceea ce am făcut.

*

Amy Lowell

Taxi

- 1874-1925

Când plec departe de tine
Lumea bate a moarte
Ca o toabă încetinită.
Te strig împotriva stelelor răsfirate
Și strig în crestele vântului.
Străzile vin repede,
Una după alta,
Te îndepărtează de mine,
Și lămpile orașului îmi înțepă ochii
Ca să nu-ți mai pot vedea fața.
De ce te-aș părăsi,
Ca să mă rănesc pe marginile ascuțite ale nopții?

**

Sue Kwock Kim

Monolog pentru o ceapă

Nu vreau să vă fac să plângeți.
Nu vreau să spun nimic, dar asta nu te-a oprit
De a-mi decoji carnea, strat cu strat,

Lacrimile îți întunecă ochii în timp ce masa se umple
Cu coji, voaluri rupte, toate resturile persecuției.
Biet om amăgit: îmi cauți inima.

Lucrurile nu au inimă. În fiecare piele a mea
Se află o altă piele: Sunt o uniune pură de ceapă pură
dintre exterior și interior, dintre suprafață și miezul secret.

Uită-te la tine, tăind și plângând. Idiotule.
Așa te miști tu prin viață, cu mintea ta,
Un cuțit în căutare, condus de obsesia ta pentru adevăr,

a unei uniuni durabile, tăind piele după piele
De la lucruri, ruine și lacrimi sunt singurele tale semne
De progres? Destul.

Nu trebuie să te întristezi că lumea se întrezărește
Prin voaluri. Cum altfel ar trebui să fie văzută?
Cum vei îndepărta vălul ochiului, vălul...

Care ești tu, tu care vrei să cuprinzi inima
Lucrurilor, care dorești să știi unde se află sensul
minciunii. Miroase ceea ce ții în mâini: suc de ceapă,

Coji de ceapă, coji înțepate, bucățile mele înțepătoare. Tu
ești cel tăiat
În bucăți. Orice ai vrut să iubești, sincer,
Te-ai schimbat: nu mai ești cine ești,

Sufletul tău tăiat clipă de clipă de o lamă
De dorința proaspătă, podeaua presărată cu piei
abandonate.
Și în cercul tău cel mai intim, ce? Un miez care nu este

Sărmanul nebun, ești dezbinat la inimă,
pierdut în labirintul ei de camere, sânge și dragoste,
O inimă care într-o zi te va bate până la moarte.

**

Jeremy Radin

Seara

Un alt cuvânt pe care îl iubesc este seara
pentru echilibrul pe care îl implică, echilibru
fiind ceva cu care mă lupt.

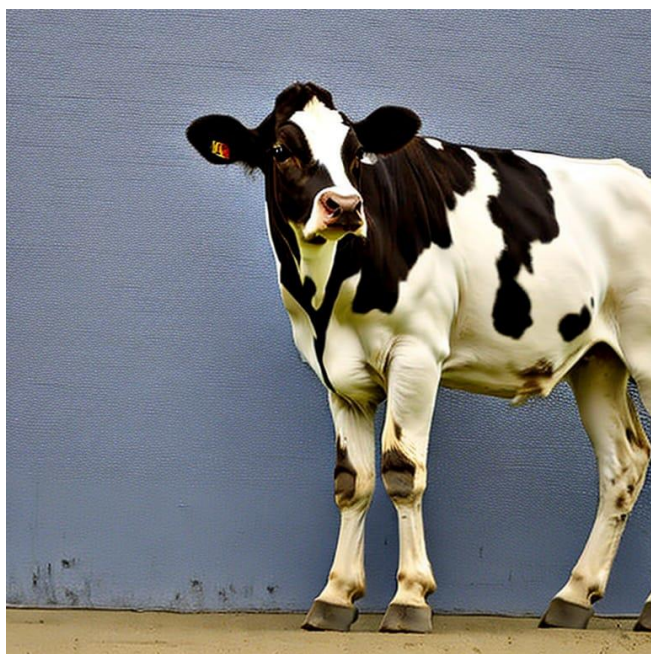
Presupun că mi-ar plăcea să fiu
o planetă, care intră și iese din lumină
Totul se reduce din nou la polarități,
la echilibru. Seara. Moliile
iau locul fluturilor,
bufnițele iau locul șoimilor, coioții
în locul câinilor, liniștea în locul afacerilor,
& marea durere a strălucirii
face loc propriei sale tristeți.

Totul dansează cu stricta sa
negație, și îmi place asta. Nu am
de ales decât să-mi placă. Sistemele
se uniformizează peste tot în jurul nostru,
chiar și acum, când îngenunchem în fața
unei noi și nemiloase circumstanțe.

Unde mi-ar plăcea să fiu peste cinci ani
ani, mă întrebă cineva - și ce
pot să le spun? Mă predau
cu grație serii, cu
cât de mult har pot să obțin

din voia întinericului,
care este doar altceva
care nu rămâne.

**

Jennifer Givhan

Toată viața mea mama mi-a cerut o poezie fericită

Așa că mă lupt cu toate impulsurile mele distructive pentru a-i oferi unul. Un glob micuț umplut cu prima zăpadă pe care sunt hotărâtă să nu-l sparg pe asfalt.

Odată, în parcare de la Home Depot, ne-am urcat în dubița albastră și totul mi s-a părut ciudat, straniu, un ambalaj de fast-food dintr-un loc unde nu mâncasem, bordul mai prăfuit decât ar fi trebuit. Ne-a luat treizeci de secunde, cu mama la volan deși nu mai condusesse de ani de zile, eu în scaunul pasagerului, cu mașina ei... de când eram o fetițăși unul dintre singurii ei prieteni în această lume stranie și ciudată de micuț și ciudat oraș de graniță, înainte de a ne da seama că nu este duba noastră!

și am ieșit, râzând cu poftă și îngrozindu-l pe proprietar. care a chemat poliția pentru femeile care arătau ca niște gemene.

cică să-i fure mașina. Râdem de asta de fiecare dată când ne aflăm într-o parcare.

Acesta nu a fost singurul nostru moment curios. A mai fost și momentul în care

în care am comandat ceea ce credeam că e o baghetă de la drive-

de la Panera Bread, crezând că o vom împărți pentru a
diviza kaloriile

dar când servitorul ne-a dat-o, pâinea lungă și subțire
să iasă pe fereastră. Eu și mama ne-am gândit că
baghetă însemna chiflă, ceva mic. Și deși acest poem este
este să o facă fericită pe mama, este și pentru a vindeca
ceva în mine despre care nu știam că are nevoie de un
balsam până când cuvintele...

au ajuns pe pagină, așa cum știu mamele, așa cum a mea
mi-a trimis flori

când dragostea vieții mele tinere a lăsat o altă fată
însărcinată și m-a părăsit

cu inima frântă și fără partener la balul de absolvire, sau
când mama mi-a dat un cadou de aur,

un spărgător de nuci din aur după recitalul de balet când
toate celelalte fete au primit o

flori, iar eu am împins înapoi broșa frumoasă pentru că nu
erau flori.

Iar ea a spus că florile se ofilesc. Am vrut să-ți iau ceva
care să dureze pentru totdeauna. Ca și dragostea ei. O
poezie poate fi sentimentală

pentru că poeziile sunt pline de viață, dar uneori trebuie să
privim

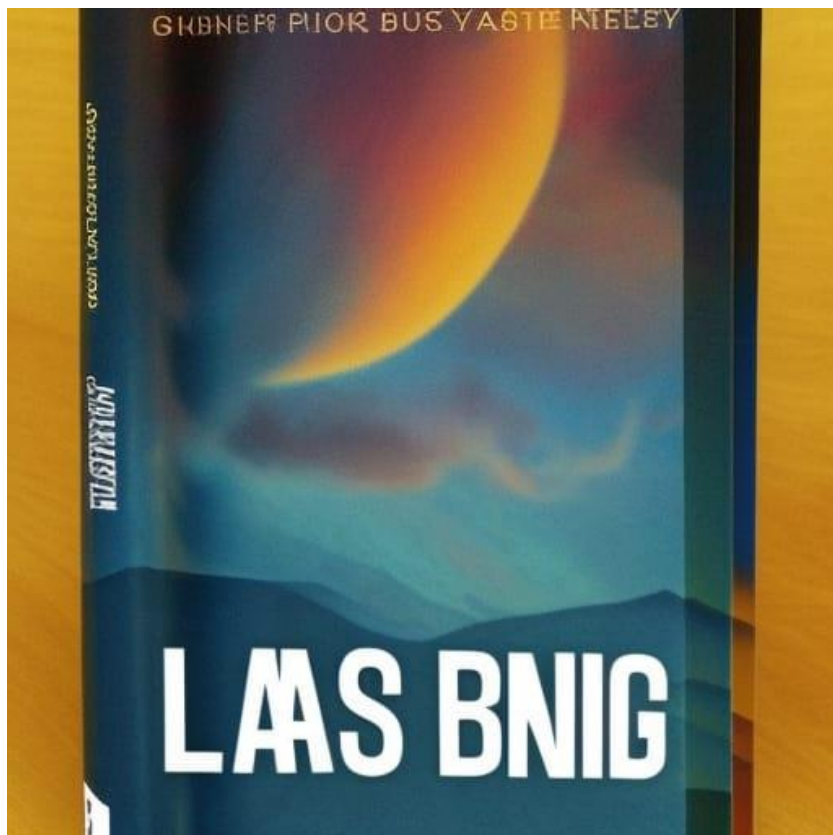
mamele noastre în ochi și să ne cerem scuze. Sau să le
spunem mulțumesc.

Mamele noastre ne amintesc cum ne simțeam când eram
în siguranță

în brațele lor, chiar dacă mamele noastre nu erau în

siguranță, deși
ele doar ne țineau împreună pentru noi, pentru a ne oferi o
fericire
pe care au creat-o din nimic. Maternitatea este făcută din
magie. Acum plâng. Mamă, îți promit, sunt lacrimi de
fericire.

**

Reginald Gibbons

La prânz

În camera cu pereți groși , cu întuneric de peșteră,
și răcoroasă vara, liniștește
spune:

E adevărul, nu o poveste tensionată în
lumina de zi cu trăsături de cicadă.

Odihnește-te aici, în afara flăcării - aerul gros e
agit de cele patru ventilatoare.

cășuri care se mișcă încet; sub casă, piatra
își are picioarele băgate în apă adâncă.

Afară, chiar și zeul-soare, îmbrăcat în această viață
ca o șopârlă, se ridică brusc
pe picioare rigide și coboară blazat spre umbră.

**

Diana Khoi Nguyen

Selkie întărcându-se tânără (Redux)

Găsindu-i pielea am urmărit-o
degetele în jos și apoi pe
firele de blană împingând umerii în pielea ei
ceroasă.

Așa ne-a găsit ea pe noi
Trecutul ne-a învăluit ca o mantie
mâini care separă jumătățile de piersică de sâmbure.

Forma ei în adânc este
o frunză de pandan* care se întrezărește prin lapte.
Singurele foci din Vietnam:

Bărbați americani cu fețe verzi.

"În timpul școlii de absolvire, am scris o versiune a acestui poem care a servit ca un mit de bază pentru conținutul familial, psihologic și emoțional din lucrările mele. În cele din urmă, mi-am dat seama că, deși învățasem multe despre "meșteșug", poemele mele erau lipsite de detalii din comunitățile din care fac parte; în schimb, poemele mele reflectau instituțiile predominant albe care m-au educat. Ani mai târziu, am dat peste vechea versiune și am eliminat ceea ce nu vorbește cu verosimilitate despre

experiența mea trăită. Nu mai "traduc" detaliile etnice atunci când scriu, ci încerc să surprind aceste elemente cu o precizie de neînlocuit."

-Diana Khoi Nguyen

* pandan = pom tropic cu frunze subtiri alungite

Diana Khoi Nguyen s-a născut și a crescut în Los Angeles. Este autoarea cărții *Ghost Of (Omnidawn, 2018)*, care a fost finalistă la National Book Award 2018 și câștigătoare a premiilor Kate Tufts Discovery Award și Colorado Book Award 2019.

Laureată al Premiului Universitar al Academiei Poetilor Americani și bursieră Kundiman, Khoi Nguyen este membră de bază al facultății în cadrul programului MFA cu rezidență redusă de la Randolph College și profesor asistent la Universitatea din Pittsburgh.

**

Fragment din "Đôi Mới Mới"

Diana Khoi Nguyen

Fiecare dintre ei a descris moartea fratelui în termeni diferiți, deși faptul absenței sale le-a întrerupt fără discernământ. Oare știu ei cum și-a găsit viața, dacă dinăuntru arăta ca o colivie având exact forma corpului său, doar că era cu două măsuri mai mare, care creștea pe măsură ce el creștea, se condensa când se făcea mic și, orice ar fi făcut, nu putea să-i dizolve granițele, nici măcar în timp ce dormea. Nu cred că l-a lăsat să doarmă. Noaptea, luptându-se cu somnul, stăteam trează ca și cum aș fi sperat că voi prinde de veste ceva. În seara asta, sau cu ani în urmă, un lup a urmărit o căprioară pe lângă ușa de la cabană și a ieșit pe gheața lacului, unde soarta i-a întâlnit discriminatoriu. Granițele s-au dizolvat, dar care dintre ele, între prădător și pradă, sau între scenă și recuzită? Oriunde există o gaură, există urme de sosire și de plecare. Vântul devine un palimpsest al creaturii care nu se mai află aici, iar un cântec, sau poate un strigăt, apărut de nicăieri, în drum spre nicăieri, trece prin el până când texturile pământului îl absorb în întregime. Sunetul: un mod al corpului de a se face cunoscut. Tăcerea: un mod de a cunoaște.

Sam Sax

Pedagogie

acum că nu mai e, profesorul meu vrea să știe
în ce moment intră vorbitorul în poem

vântul deschide ușa de la paravan și o prinde
de lanțul ei. afară, vecinii mei afumă

un porc pentru al face să dureze. profesorul meu a devenit
doar
profesoara mea după ce a murit. înainte de asta

a fost o femeie care a trăit mult timp.
ca întotdeauna sunt un copil nerecunoscător, un elev

plin de ingratitudine. nerecunoscător ca o viespe. un nod
în papură.
într-o istorie de frânghie pe care mâinile tale nu o observă

în timp ce te ții de viață. Viața dragă, vorbitorul
este lanțul care ține ușa închisă și vântul

este profesorul meu, fumul care vindecă carnea,
Profesorul meu avea povești despre toți poeții morți

ceea ce o făcea, în viață, profetică. O proximitate aproape de evlavie. pentru o femeie care nu avea nici un folos

pentru muzică sau plăcere, scrisul ei bate pagina până când articulațiile se usucă. Naratorul meu vrea să știe

când profesoara intră în poem, dacă pleacă vreodată, dacă e mereu acolo, în text, dând din cap

tăind buruienile.

Bill Knott

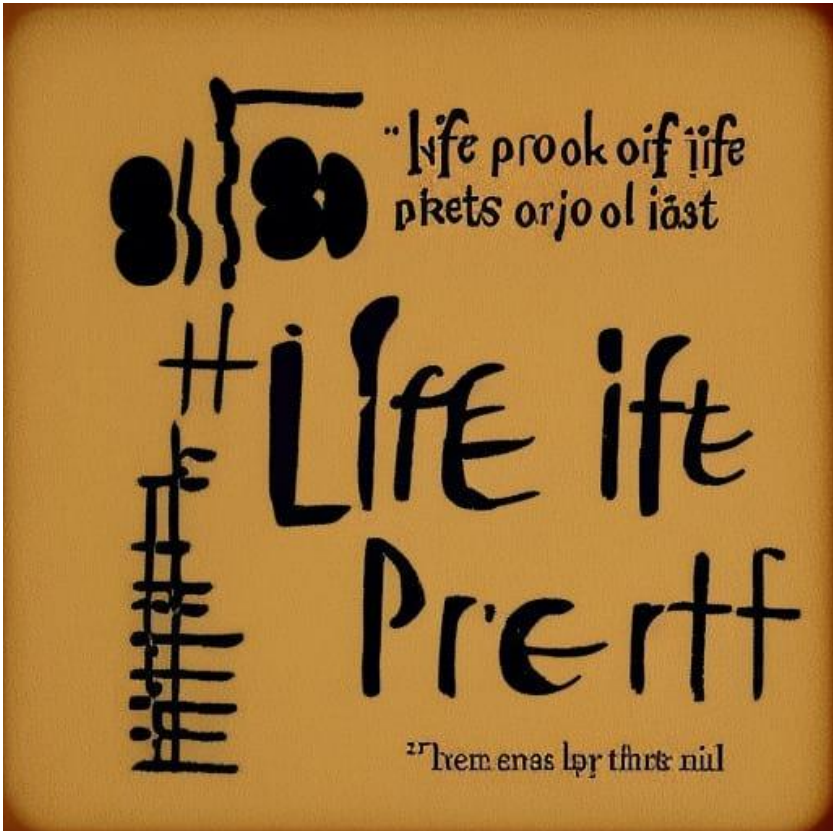
1940-2014

Visul unui instructor

Multe decenii după absolvire
studentii se strecoară înapoi
în curtea școlii, noaptea
și în ferestrele luminate de geamuri
mă prind pe mine, profesorul lor la catedră
sau la tablă, ținând în brațe creta:
cineva le-a șters tinerețea,
și când se ghemuiesc mai aproape pentru a vedea
mai mult, ea devine mai întunecată și mai nedeslușită
decât au cunoscut în viața lor,
lecția niciodată învățată
îi înconjoară: de ce au venit?
mai este ceva de memorat acum
la sfârșit decât a fost atunci...
La ce se uită ei prin umbrele
timpului pentru a auzi, X ori X repetat,
eforturile mele zadarnice de a liniști
chicotelile unei camere? Își bat joc de mine? Pentru
totdeauna?
Afară, trecutul meu a răsărit
în ochii tuturor foștilor mei elevi, dar
Mă întreb dacă în spatele lor alții

din ce în ce mai tineri se întind
spre o zi ai cărei zori
nu va suna niciodată sfârșitul ei,
clopotul de început.

**

Katie Ford

Pământ

Caii sălbatici s-au grupat în ultima lor noapte.
Unul s-a ascuns de căldura morții care cobora.
În timp ce alți trei au ieșit din pădurea de lemn cioplit

Trebuie să lași totul aprins
lumina orașului
lumina Damascului, și tot ceea ce este alimentat cu
combustibil
În afară de ochii tăi lipiți pe aceste trupuri de animale.

Specie cu specie, lumină cu lumină.

Cât despre gloabele alea, ele reprezintă pentru voi
O reglare de conturi atât de nedreaptă încât nici măcar nu
te sperie.

**

Grace Schulman

Căința unui critic de artă, 1925

Există o pictură evreiască? -Fritz Vanderpyl

Unii au învățat că paleta este platoul diavolului,
pensula un crucifix: prin lege, nu există icoane
nici o imagine cioplită "făcută pentru tine".

Și totuși Soutine usucă crezuri în soarele Parisului,
iar tușele sale se roagă pentru iertare. Alții sunt mai liberi.
Un mister. Nu găsesc un stil comun,

nici un ism, ca în călimara de stilou, cuib pentru gânduri.
Satele lui Marc Chagall, curcanii morți ai lui Soutine,
inelele Soniei Delauney, fac o tocană ciudată.

În tabloul lui Kisling, "Kiki" din Montparnasse
zace pe o mătase înflorată. În apropiere, o fereastră se
deschide

spre alte ferestre. Aer, lumină. Încă mai spun

ar fi putut Michelangelo să sculpteze "La Pieta"
fără credință, cu încrederea sa doar în piatră?
Chiar și Rouault, ateu, vânat de Dumnezeu,

a pictat capul lui Hristos tăiat. Cum credința zdrobește și construiește. Dar nu și pe ei. Smulse din pământul uscat, replantate, curățate, ele înfloresc din nou

ca niște castani sub un nou zeu.
Singura lor credință, dacă o putem numi așa,
se ascunde în clădirile însorite ale acestei zile, în frunzele

care încă strălucesc de picăturile de ploaie, și de
pensulațiile
care prind strălucirea. Unii au fugit de pogromuri.
Dar luați-l pe Modigliani, din Livorno,

ale cărui femei, lebede, privesc cu pupilele tulburi.
Privirea pictorului. Lacătele de uși sparte,
clipesc sub cerul înnorat,

vorbesc la "Le Dome" până când vopseaua se eliberează,
apoi, fiecare la șevaletul său, își adună convingerile
ca niște crini care mor pe măsură ce pânza înfloresc.

Poate cel mai străin dintre noii parizieni
să împărtășească ceva în afară de o lege pierdută?
Eu am spus că nu. M-am înșelat? Într-o mică galerie,

mă uit la un Kisling până când mă acaparează.
O voce se ridică în mine dintr-un loc atât de adânc...
încât știu că nu poate fi a mea: Exactitatea

castronului, a cuțitului, a mărului, ne ferește de pierdere
capturând ziua care nu se sfârșește.

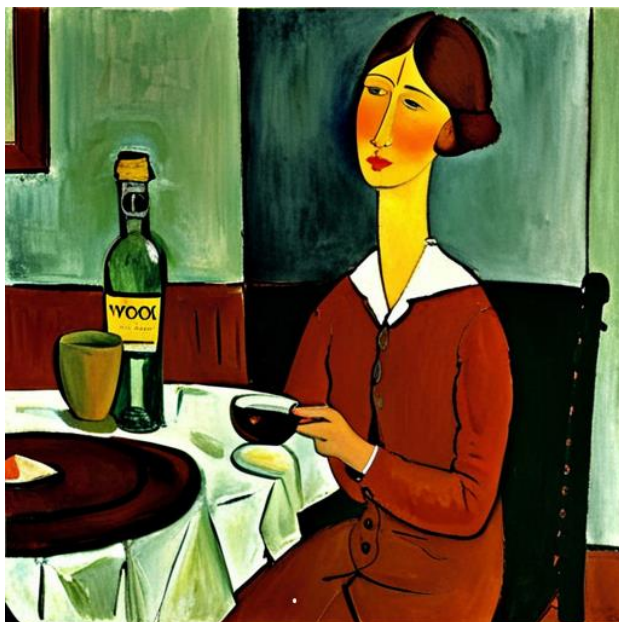
În viziunea lui Kisling despre atelierul său,

două forme stau la fiecare capăt al unei mese:

În interiorul uleiului se află uleiul unui nud
care aruncă priviri furișe, la

capul lung al lui Modigliani. Între ele se află pensule
în echilibru ca niște rachete care așteaptă să explodeze,
o pipă, un pahar pe jumătate plin și o mână de cărți de joc.

**

Anis Mojgani

Spre mare

Uneori, când începi să divaghezi
sau, mai degrabă, când simți că începi să divaghezi
spui "Ei bine, acum divaghez".

deși nu cred că ai făcut-o vreodată.

Și dacă o vei face vreodată, nu-mi pasă cu adevărat.

Și nu doar pentru că eu și toată lumea chiar
uneori cădem în propria noastră derulare.

-care cred că este o frumusețea frumoasă și moale

de a fi om, încercând să arătăm altcuiva

culoarea tuturor firelor noastre, dorind ca altcineva să știe
tot ceea ce încercăm să-i arătăm în noi.

dar în specific,

în specificul tău

aici, în această mașină pe care o conduci.

și în care eu stau lângă tine

cu privirea la tine

și gura ta specifică

care se deschide pentru a da drumul

la dulceața specifică care este

apa din vocea ta

care se revarsă - așa cum am spus.

Nu mă deranjează niciodată

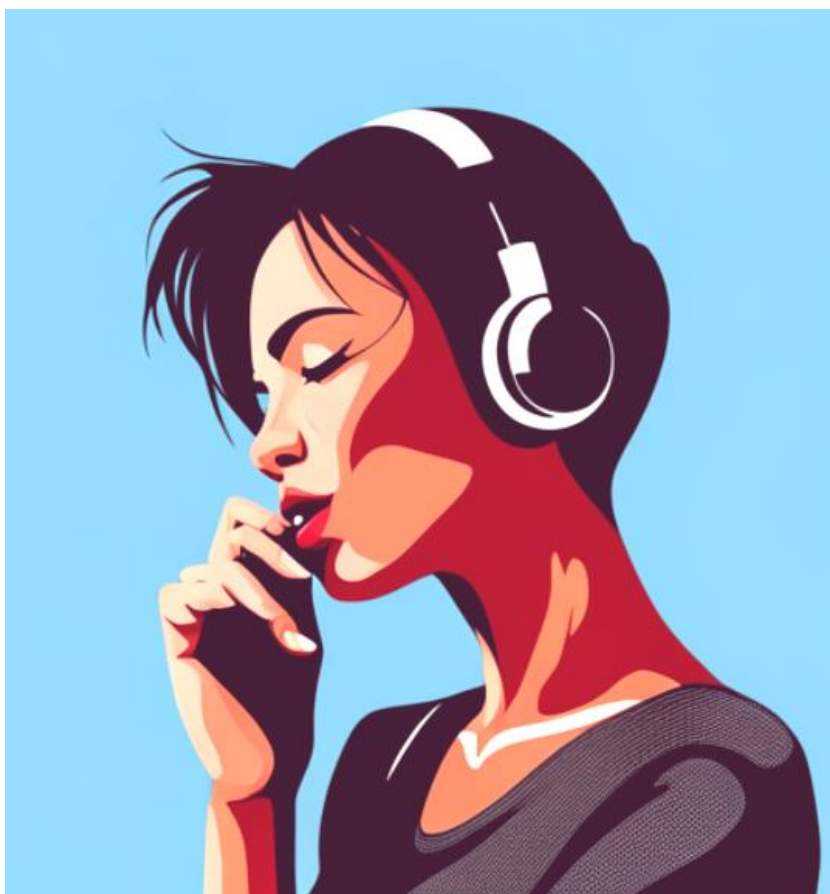
cât de mult

ai putea continua să vorbești

pentru că asta înseamnă

că pot să te aud
vorbind mai mult timp.
Ce a fost un izvor
acum devine un râu.

**

Amber Flora Thomas

Vânt din față

Mișcarea slabă a ierburilor și a păsărilor în fața mării.
Școala îngrijorării crescând aici și peste tot
ca eșecuri.

Pășesc pe cărarea falezei, cu mâinile paravan deasupra
ochilor.

Strălucirea îți fură progresul, un caiac grăbit spre
marele larg.

Iubirea înseamnă să răspunzi, aceasta muștrare de copil.
Un tipar traversează punctul, tivind
orizontul: vaporul cu aburi.

Nu știam că ești ca o smoală moale
incapabil să învingi furtuna până la țărniș.
Nu știai că eu sunt de veghe.

Obișnuiește-te cu fata tristă care te culegea
din mare, cu nodul în gât,
și deznodământul discursului ei: o frânghie nesfârșită
aruncată din mine.

**

Fotografiile deteriorate

Amber Flora Thomas

Te bagi în bălți cu tot cerul
și când acest lucru eșuează
pune-ți fata împotriva unui ocean.

Alegerile se estompează și pleacă cu camerele
de vederi spre alb. Suficient de înaripate pentru a pune
cei 37 de cocori din kimonoul tău roșu în
traectorii diferite în timp ce faci cafeaua.

Tu, ca Dumnezeu cu șerpi cu clopoței
și amiralul său, Moartea, care ține mușchiul,
fără cap și cu o respirație umflată.

Tu împrăștiată în lipsa chipului ei
în spatele ușii paravan, nu încrunțat, nu bucuros,
doar frecându-ți mâinile într-o cârpă de vase,
împăturindu-le.

Tu ca eterul, în punctul de izbucnire supraexpus,
care se plictisește cu aceste eu-uri, învârtite de lumină
și căzute în penumbră,
uitate când pui fotografiile jos.

**

Cupidon

Amber Flora Thomas

Aripile lui se odihnesc la picioarele sale.
Pumnii i se încolăcesc în interiorul unei pungi de hârtie maro.

Ciocul alert sprijinit pe capul său

țintește în josul blocului, spre bălțile de pe trotuar în lumina străzii. Buzele sale roșii fac numere întregi. Are atât de multe bomboane

încât fundul i se umflă. Un dovleac sosește pe picioare portocalii și zvelte, urmat de un echipaj scheletic de doi oameni, cu posturi neîngrijite

cu genunchii lăsați și coloane vertebrale fleșcăite. O fantomă se apropie, cu cearșaful la centură, cu o șapcă de baseball cu ochi neglijenți

la locul lor. Se grăbește să plece cu gașca lui de nemuritori scunzi, lăsându-și aripile în locul în care a stat.

Mama spune, "Oh, uite,"

dezamăgită, în timp ce îndepărtează molozul
lipit de pene. Ea caută prin lumina străzii

îngerul ei, ținând aripile
pentru ca el să-și bage brațele prin curele,
și se înveșmântează în fiara din seara asta.

O pasăre în mână

Amber Flora Thomas

Am memorat inima ei bătând sub degetul meu mare.
Răsufierea plutește în aer. Degetele mele știu cum să
ucidă,
se închid pe capul alunecos al păsării.

Nu-mi amintesc. Oare ciocul acela mi-a mușcat bărbia?
Oare o gheară mi-a tăiat încheietura mâinii?
Am suflat în pene
departe de pieptul ei, mirosind a bănuți și ploaie.

Pielea ca de granit, de un alb-albastru adevărat, cu pete
de noduri de creștere tânără. Mi-am găsit nevoia,
rece în palme, așa cum am fost învățată.

Mă întorc să dau socoteală pentru acel gât răsucit
pe dos. Ochii care devin cataractă aduc nori.

Perla aia grasă cu aripi pare o apă care dispare în mine.

**

Cristin O'Keefe Aptowicz

Dormind târziu cu mama mea

Își cere scuze. Nu-i stă în fire. De obicei se trezește la șase.
Dar e weekend, îi spui tu, nu e nevoie să te grăbești!

Planul zilei este să ia micul dejun undeva și să se plimbe
în altă parte. Eu sunt fericită, dar mamei nu-i vine să
creadă

că a uitat să aducă balsamul sau că a dormit atât de târziu.
Menajera de la hotelul cu reduceri bate la ușă. Noi suntem
încă aici,

suntem încă aici! strigă ea înapoi. Weekend de fete, doar
noi două, și tot trebuie să ne amintim una alteia că e în
regulă să nu ne grăbim.

Nu ne grăbim, ne spunem una alteia, cu fermitate. Scriu
două poezii pe zi toată vara: una în fiecare dimineață și
alta în fiecare seară.

Este dimineață și mama îmi spune: "Scrie o poezie despre asta, dar să nu menționezi că am dormit până târziu! Scrie doar că mama ta

o ia mai ușor, că mama ta nu se grăbește, măcar o dată!
Așa că fac
ceea ce mi-a spus, într-un fel. Și menajera bate din nou la ușă.

Dar, de data asta, mama nu tresare.
În schimb, se apleacă pe spate,
confortabil, și strigă:
Tot aici, tot aici! Suntem încă aici!

**

Iulie

Cristin O'Keefe Aptowicz

Smochinele pe care le-am mâncat învelite în slănină.
Gelato-ul pe care l-am consumat cu lăcomie:
lapte de cocos, cuișoare, pere proaspete.
Cum turnam espresso fierbinte peste ea
doar pentru a o privi cum se topește, lingându-ne lingurile.
Cartofii prăjiți în grăsime de rață,
sarea pe care ne-o sugeam de pe degete,
ouăle pe care le priveam cum sunt bătute
până când deveneau de un galben strălucitor amețitor,
cum sfârâiau marginile în tigaie.
Coaja roz a salamului
pe care o despărțeam cu mâinile noastre, topit
pe limbile noastre nerăbdătoare. Ierburile verzi
cu brânză de capră, brie învechit asociat
cu un mic vas de gem de căpșuni,
ultima cireașă acră pe care am păstrat-o politicos
împinsă pe farfuria celuilalt, spunând,
Nu, tu. Dar este atât de bună. Nu, e a ta.
Cum am pus capăt în cele din urmă, am smuls-o
din farfurie, și am băgat-o în gură.
Cât de bun a fost gustul: atât de dulce și atât de acru.
Cât de bine m-am simțit: să vreau ceva și
să te prefaci că nu vrei și să-l primești oricum.

Lucruri care s-au întâmplat și pe care îmi amintesc că nu sunt metafore pentru inima mea

Cristin O'Keefe Aptowicz

Câinele refuză să mănânce. Îi tot umplu castronul,
oricum: crochete noi peste cele vechi, sperând
că va deveni dintr-o dată tentat.

Când scriu, pisica mă privește de pe un scaun.
Când mă uit la el, toarce tare, se apleacă în față
ca să pot să-o ating. Dar nu o fac.

Acum câinele refuză să iasă din cușcă,
indiferent ce spun, indiferent cât de larg deschid ușa.
Știe că nu sunt stăpânul lui.

Pe canapea, pisica se târăște peste mine
și mă iubește atât de tare, încât ghearele scot sânge.
Mă simt atât de singură, încât nu fac nimic s-o opresc.

Sunt lumini în casa asta pe care aș vrea să le aprind,
dar nu găsesc întrerupătoarele. Afară, un motor
se învârte ziua și se învârte în noapte, dar nu se oprește
niciodată.

Lucruri despre care nu am vorbit

Cristin O'Keefe Aptowicz

Băiatul găsit spânzurat pe terenul de golf.
Băiatul cu vânătăi, care a ajuns
la școală fără palton în mijlocul iernii.
Bărbatul cu fața roșie și bâlbâiala groasă
care ne-a curățat voma în școala primară.
Veteranul care a vorbit cu cei din clasa a șaptea,
a mărturisit cât de speriat a fost și a plâns.
Vărul care a dispărut complet
după ce a refuzat să mănânce altceva în afară de măslin.
Mama care era o bețivă. Tatăl
care ne-a spus tuturor că era un polițist sub acoperire
și că de aceea avea arma. Băiatul
care a fost împușcat. Băiatul care a făcut cancer
la ambele picioare, tatăl lui furios, surorile lui fragile.
De ce nu am primit niciodată răspunsuri la mesajele
noastre de însănătoșire grabnică, profesorii muți care
continuă planurile lor de lecții. Ce s-a întâmplat
cu acel câine negru înfometat care a fugit
prin curtea școlii, cel
care a refuzat să stea în lesă.

**

Închideți vânzarea

Cristin O'Keefe Aptowicz

Se pare că lucrurile nu merg chiar atât de bine.
Se pare că te trezești și ai treizeci de ani,
și hainele pe care le porți
nu mai sunt ironice. Sunt hainele pe care le porți.

Într-o zi te trezești și te uiți în dulapul tău
și îți dai seama că sunt toate lucrurile îngrozitoare
pe care mama ta ți le-a spus vreodată, toate croite din
100% polietilenă.

Acestea sunt zilele în care pantofii tăi se dizolvă în ploaie,
zilele în care șeful tău te întreabă dacă ai o gaură în
pantaloni, și nici măcar nu trebuie să te uiți în jos ca să
confirmi.

Acestea sunt zilele în care schițați o poezie pe pagină
doar pentru a o vedea cum se uită la tine, gâfâind după
aer.

**

Jade Cho

Trei luni de la...

Ultima suflare a tatălui meu este încă lama
care mă taie și mă despică.

Din rana asta am încolțit orice lucru frumos:

Râsetele prietenilor mei care bântuie noaptea fără lună
cântecul greierilor care se revarsă dintr-o clădire
neterminată.

În mâinile mele coaja zgrunțuroasă a unui grapefruit

cules din copacul vecinului
roșeața acră a fructului său, catifelat sub cojirea unghiilor
mele.

Cum să trăiesc știind că toate astea se vor aduna într-o zi
în pământ

iar el nu mă va mai vedea niciodată sub palmieri și arțarul
verde:

degetele mele lungi și suple
smulgând miezul din fruct.

Am sorbit sucul bun și amar,
beau suficient pentru amândoi.

În fiecare seară îi voi spune ce a pierdut:

Copacul cu frunze aurii,
gunguritul zilnic al porumbeilor îndurerați
cântat de pe ramurile pe care se sprijină cerul de iarnă
prea albastru și prea strălucitor pentru a fi suportat.

**

Tadeusz Dąbrowski

Panta Iepuraşului

Când scriu o poezie,
scade treptat.

Pe măsură ce mă apropii de munţi,
ei dispar în spatele unui deal molcom,
în spatele pantei de iepuri

Şi odată ce mă aflu lângă ei
faţă în faţă,
ei îmi iau cuvântul.

Cel mai bun poem
se termină la jumătatea drumului

**

Espmark

Calea întoarsă

Cézanne a așezat un șevalet supărător
în ceea ce încă nu există.
El simte geologia absenței,
strat după strat, atât de bine încât chiar și
câmpurile de pânză netratate sunt destul de autentice.

Drumul care se întoarce în iarba de anul trecut
este doar o curbă în minte,
furat de la un chinez vechi.
Începe într-un capitol murdar
pe care l-a răzuit cu cuțitul...
Nu ai fost niciodată acolo!

Începe cu umbre
și mergi spre mijlocul luminos.
Albastrul-cenușiu poate simula un câmp.

Ca și viața lui în acest an perfid:
piciorul care nu se vindecă
se gândește să-l părăsească.
În timp ce drumul insistă din nou...
ce sete de soare!

Printre femei în glugi întunecate,
mama lui, îngenuncheată de durerea morții.
În timp ce ceilalți dispar dincolo de curbă
ea își găsește scuze să rămână,
ca o ceață pe drum.

Cât de greu e să înduri atingerea altuia-

Ea este culoarea care poate atinge lumea.
Firește că a menționat logica. Și conul.
Dar acestea sunt valori aproximative.
Nici o teorie nu poate să se lupte cu
forțele furioase din interiorul lucrurilor.
Doar o înțelegere a culorilor
poate forța "realitatea" să dea un răspuns.

Pete peste pete, o gamă încăpățânată,
extragând un sat din sat:
fațade, turnul bisericii, un posibil drum
și o fugă de rândunele.
Fiecare casă este nelocuită: așteaptă
pe oricine poate face drumul înapoi.

O zi este un an.

Ca și viața lui-
a durat zeci de ani ca să vadă că verdeața e albastră.
Iar acum a reușit în câteva minute

să picteze sunetul clopotelor.

Pensula se lasă în jos.
Pânza a forțat un peisaj
în ceea ce se numește doar peisaj.
Și drumul chiar se întoarce.
Fiecare secundă are o strălucire umedă
pe care nimeni nu o putea vedea înainte.
El stă în picioare cu durerea lui palpitând
în iarba brusc proaspătă de anul trecut.

- Traducere din limba suedeză de Joan Tate

Sadakichi Hartmann - 1867-1944

Parfum Des Fleurs

O, viziuni fragile și parfumate,
Dulci nomazi ai aerului,
Care se ridică precum ceața peste pajiști
Și se agață de părul meu obscur.

Sunteți voi sufletele unor trandafiri,
"De amintiri vagi și vagabonde,
Trimiși să-mi mângâie simțurile...
Murmurul slab al zilelor trecute?

*

Haikai

Sadakichi Hartmann

I.

Petale albe pe linia de plutire
Pe un pârâu sinuos de pădure -
Ce altceva este visul vieții!

II.

Fluturi în zbor-
Sunteți flori care se întorc
La ramura voastră, primăvara

III.

La lună nouă ne-am întâlnit!
Două săptămâni am așteptat în zadar.
La noapte! - Nu uita.

IV.

Oh, frunze roșii de arțar,
Par mai multe ca voi în aceste zile
Decât au crescut vreodată în copaci.

Allison Hutchcraft

Deși de aici nu pot mirosi fumul

În frescele medievale sfinții sunt mărginiți de flăcări
atunci când Dumnezeu este în preajmă,
se topesc ca un zvon
în colțurile unei încăperi,
emanând căldură. Cu vârfuri de lalele, strălucitoare ca
cerul.

Zilele noastre incendiile capătă nume de sfinți:

Willow, Glass, Dixie, August, Wolf,
Live Oak, Snow, Point, Camp, Creek. Simt căldură

în timp ce statul meu natal arde
Mă uit la filmări reluate:

"flăcările zboară, trec de autostrăzi, răzuiesc
viața de pe dealurile noduroase. Strică
atmosfera.

Viziunile din spațiu. Mă întorc,
pun volumul mai tare: interferențe pe microfon, de
culoarea cenușii, acest ton
de ardere, acest tunel care canalizează undele...

Perimetrul incandescent freamătă, se lărgeste.
Marginea lumii, în flăcări.

Unde mi-au dispărut marginile?
Ce ține
Capul la gât, mâna la degete,
creierul de boală?
Sint cum se ridică cusăturile-

Flăcarile înghit, florile luate
în sus, și mănâncă

acum arbori, acum tufișuri
și plaiuri de munte. Cerul
se acoperă de fum

și de aerul
care scânteiază și arde
ca un celofan sfânt.

Eve L. Ewing

Eu vin din orașul focului.

vin din orașul de foc / focul a venit și ne-a lins casele, le-a sorbit ca și cum nu ar fi fost nimic / le-a băut ca pe ultimul strop de apă picurată dintr-o fântână de beton / robinetul e prea fierbinte ca să-l atingi cu buzele, ai grijă / focul ne-a sărutat și a râs / chiar și acum rugina se urcă pe pereți, iederă roșie / foc de fier și cărămida înflorește / roșu ca un ruj furat măcinat pe un pământ mic și plat / stai în orice colț al orașului de foc, priviți spre vest spre moarte / soarele roșu mănâncă bungalourile / copiii din orașul de foc privesc cu degetele în gură / pentru a savura fierbințeala aprinsă sau flăcările fierbinți sau bucele crocante fierbinți sau cartofii prăjiți fierbinți / deschid hidranții din orașul de foc și așează bărcuțe de la magazinele de un dolar în canale / ruguri războinice neaprinse

**

depune mărturie

Eve L. Ewing

mă aflu în fața dumneavoastră pentru a spune
că astăzi am mers acasă
și am prins lumina
prin gard și era atât de aurie
am vrut să plâng și am ridicat
mâna dreaptă pentru a spune mulțumesc
Doamne pentru soare, mulțumesc
Dumnezeu pentru un gard de sârmă
și pentru toți pantofii care se potrivesc
în gardul cu verigă de lanț, astfel încât
am putea fi ridicați, Doamne, mulțumesc
și am vrut doar să dansez
& se simte bine să ai mâncare
în burtă și e bine
să fii acasă chiar și atunci când ești acasă
există spațiul dintre metale
forme și totuși suntem de aur
iar un om care și-a purtat mersul
de pământuri grele și zile pierdute
a venit spre mine pe stradă
și a spus "Fată, ce frumos
"ce zi frumoasă" și eu am spus da, mărturisește
Am mers mai departe și

un corn a răsărit, o orgă,
o voce, un cor, aici pentru a spune
că nu suntem morți
nu suntem morți, nu suntem
morți nu suntem morți nu suntem morți suntem
nu suntem morți nu suntem morți
nu suntem morți nu suntem morți nu suntem
morți

deocamdată

**

Elizabeth Acevedo

Autoportret ca Lilith

în unele zile pari
atât de dezamăgit, iubire, dar știi

ce a fost.
Sunt soția ta de temut.

Nu mă vei da afară.
din Eden, mă îndrept singură spre ușă.

o! nu există nici un șarpe eu plantez copacul.

culeg mărul pe care-l mușc.
rodia - fructul pasiunii

ce naiba mai contează.
Sunt un festin pentru mine însumi.

În această sălbăticie, lucrurile sălbatice mă numesc.

Și am fost crescută pentru a spăla într-o zi
picioarele soțului meu noaptea.

Bineînțeles că m-am transformat și m-am făcut femeie
care desface casa.

Am refuzat să fiu ciopârțită până la un punct fin
dar ție îți place să mă înțepi.

Iubitule, nu vreau
nu mă voi întoarce la cerere

jurământul meu: străpunge această carapace total
imposibilă.

sarciana ta: să prinzi în poală fiecare gălbenuș.

**

Erika L. Sánchez

Noi toți

În fiecare zi mă nasc așa -
Fără sex. Nu se întâmplă nimic
pentru prima dată. Nu neon
pe care scrie "vacant", nici bărbații
nici șacalii care seamănă cu ei.
Îmi iau oasele inscripționate de cei
care au venit înainte, și învăț
să mă curtez pe mine însumi sub o violență
de stele. Prefer să devin demon,
ceea ce ochii lor nu pot. Jumătate din mine
este frumoasă, jumătate din mine este o promisiune
plină de cele mai liniștite locuri.
În fiecare zi mă rog ca un câine
în oglindă și savurez miezul
durerii mele. Știm că Lilith a mâncat
oasele dușmanilor ei. Știm
că o cățea învață să-și iubească propria fantomă.

**

Cameron Awkward-Rich

Viața mea s-a închis de două ori

Liz, cred că o chema Liz, femeia
la care m-a dus mama mea. Am jucat

cărți în biroul ei parfumat: lavandă,
lalele, un bol cu fructe de ceară. Aveam zece ani

și îmi doream să mor. Nu știu de ce.
Sunt din nou aici. Am trăit. Evident,

am trăit. Când eram mai în vârstă, dar încă
un copil, nu nevinovat, dar nebun,

am privit în sus din singurătatea mea
suferință solitară. Am învățat istoria

oamenilor. Am arătat spre un loc
pe harta pe care au luminat-o. Am spus

atunci, atunci, a construit viața mea comună
într-o cameră din spate

Dacă e adevărat, ce se spune, că poezia
este scrisă cu bună știință

și împotriva morții, că ea este
un far, un bastion, atunci Iubire,

Mărturisesc că nu am fost poet.
Afară, un șoim se învârte deasupra mea.

Patru polițiști înconjoară o femeie
îmbrăcată toată în roșu. Înconjur și eu

apartamentul în timp ce tu dormi, fericită
în camera alăturată. Doar de data asta

Vreau cu disperare
să mă înșel.

**

Cathy Park Hong

Happy Days

Garçon, sforăi atât de rapsodic, dar hop hup hpo,
Schnapps de piersici și Coca-Cola Zero
cu un bețișor de sirenă verde ca guma de mestecat-
Am nevoie de un șoc diabetic.

Am tânjit atât de mult să fiu învăluitoare,
dar sunt mereu o femeie de serviciu, niciodată o sirenă.
Aș popula această lume cu oameni de felul meu,
dar fără pistil, sunt doar una singură.

Cine m-a făcut așa? Oh, tu. Oolong Ma.
(Du-te și îngroapă-te într-o groapă de nisip, Ma,
în timp ce eu și prietenele mele împărțim o brișă cu
cremă de cinci feluri.
și ne uităm).

Deci, iată-mă aici, în acest club gol
ca un distribuitor de tampoane în interiorul scoicii
unei benzinării din Texas - încă
Voi sta în picioare, voi declama:

Nu am destule litere în supă, băiete!
Tot ce fac e să mă înghit
ca un melc fără casă
Sunt de nimic când trebuie să fiu sinceră!

Așteptați, voi deturna toate tipurile...
Specialitatea mea? Tipii scandinavi moderni.
Roz la față.

Marcus Jackson

Ce se întâmplă cu focul?

Terapeuta mea mi-a aprobat consumul a trei whisky-uri pe noapte, cu ochii ei toleranți, cunoscând bine duritatea nopții.

Soarele a fugit așa cum ar putea fugi un tată, vărul meu a născut o teroare meschină în timp ce jefuia, cu un pistol, un concetățean într-o noapte.

Minciunile încurajatoare ale unei mame sunt păstrătoarele de locuri de muncă mult sub-plătite; Regii neglijenți au împărțit mulți bani necuveniți generalilor și cavalerilor.

Copilăria mea a fost o scenă îndelungată de făcături și dezacorduri- lucrurile mele preferate fiind ploaia și privitul țigarilor mamei mele, cum se aprindeau.

Despre foc, printre atemporalitatea și musculatura lui, nu este cel mai divin atunci când arde dincolo de porțile deschise ale nopții?

**

Eu evaziv

Marcus Jackson

Bineînțeles că există un certificat, sângerare
de carbon la pliuri și amprente,

detațiind datele mele metrice și descendența din noaptea
în care
am intrat în aerul pământesc a unui nou spital

construit prin parteneriatul complicat dintre
guvernul Rust Belt, capitalismul

și Hristos, deși îi mint pe cei pe care îi plac,
spunând că m-am născut într-o grădină atât de aproape

de mare, încât mama mea, care este multilingvă
și remarcabil de înaltă, m-a clătit la marginea

mareei în dimineața de după naștere,
cu orizont fără nori și fără păsări

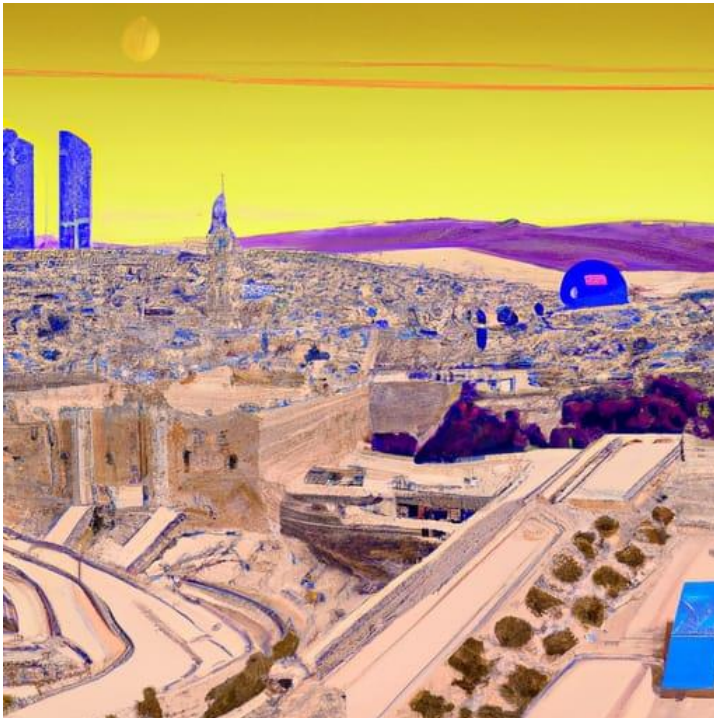
în timp ce nisipul șoptea vrăji de protecție,
profunzime și solemnitate asupra noastră,

și în mijlocul acestei farse, dragii mei ascultători
nu vă exprimați neîncrederea sau furia

așa cum ar trebui făcut, în fața unor întrebări evazive
eu, atât de obosit încă dinaintea copilăriei

de adevărul pe care l-am refuzat pentru totdeauna
urechilor și gurii mele orice cântec care nu este făcut

din apă, pământ, vânt, sare și focul
manevrelor americane.

Să las goliciunea să devină guvernul meu

Marcus Jackson

În mine, bourbonul sorbit, cu gheață, promulgă
sentimentul unei ploii lente de aprilie
care estompează și hrănește un peisaj.
Decenii întregi am visat cu nerăbdare să găsesc
o viață la fel de concisă ca o telegramă din timpul
războiului.

În cele din urmă, am ajuns să compilez
o arhivă a comunicării greșite
și a chitanțelor decolorate ale unor rușini secundare.
În clasa a treia, unchiul unui prieten a furat cei doi dolari
din buzunarul meu în timp ce dormeam pe canapeaua lor,
iar mai târziu am fost trimis în grabă în noapte
spre un apartament în clădirea din apropiere.
unde un proaspăt narcotic promitea
să evacueze îndoielile din toate sufletele revoltate.
Nu am spus nimănui despre furt, lăsând lipsa
să devină guvernul meu, prietenul meu
mama prietenului meu să-și numere bonurile de masă în
timp ce mergeam
dis de dimineață până la o băcănie plină de viață,
în care, în cele din urmă, ea a lovit
fața plină de speranță a prietenului meu în timp ce
atingea un lucru prea scump.

**

40 de uncii

Marcus Jackson

Vara a sărat
cartierul nostru până la sete;
gudronul care peticește rănilor acoperișurilor
se încălzește cu bule leneșe;
soarele obligă
vopseaua de pe capota mașinilor să crape.

Subliniat de lumină
din interiorul răcitoarelor de bere din magazinele de la
colț,
malțul tău e strălucitor.

Ești aur rece pe gât.
Ești luxuriantă ca vântul de furtună.

Cu pielea spumoasă ca la orice curățenie.

În paharul gros, te învârti oceanic
în timp ce te împărțim palmă cu palmă.

Ai ajutat
acest joc de zaruri să se înviioreze,
la biliardul cu
jucători cu ochi de obsidian.

Printr-un geam deschis,
se vede un videoclip muzical;
Femeile strălucesc
ca niște bijuterii purtate de un trecător.

Vecinii de aici și de acolo sforăie,
pereții holurilor sunt ticsiți
cu obiecte de artă de la piața de vechituri, dulapuri
deshidratate de insecticidul pentru molii.
Ei ne lasă în seama ta.
Ar putea pleda mâine
în biserici ale căror țevi
se plimbă în spatele tencuiei fragile.

Noi te bem până la fundul palid,
bem până când noaptea se scufundă
în piele ca mătasea,
până când poliștii din cimitir
se învârt în jurul blocului nostru ca un braț de ceas,
până când sângele alunecă
ca un aliaj prin vene,
până când cuvintele se lovesc
de pe nicovala creierului,
până când America
continentală se desface
și toată lumea poate vedea
că strălucim ca niște rulmenți lubrifiați.

**

Fernando M. Maramág

Lumina lunii în Golful Manila

O glorie uşoară, senină şi eterică se odihneşte
Razele sale strălucesc pe fiecare val în creştere;
Atingerile argintii ale luminii lunii
Sânul gol şi adânc pe care briza îl molipseşte;
În timp ce şoaptele care persistă se adâncesc pe măsură ce
crestele ondulate
Se rostogolesc cu ritm ciudat, acum vesel, apoi grav;
Şi inundaţii de lumină lentă apar pe mare ca să paveze-
o vrajă care nu ţine cont de dorinţele timpului.

Nu întotdeauna scena e aşa; zgomotul luptei
A îngroşat murmurul aerului liniştit;
Aici Estul şi Vestul şi-au arătat de multe ori puterea;
Nori întunecaţi de luptă au întunecat scenă atât de
frumoasă;
Aici, la Olympia, într-o noapte istorică,
Prevestitoarea de libertate, a cerut sprijinul unui popor.

Luis G. Dato

1906-1985

Golful Manila

Mă așez pe stâncile albe de lângă golf,
În ale căror goluri nenumărate, valurile
Se vor stropii pentru totdeauna. Apusul de soare se așterne
Adâncul cu lumină. Acolo se înalță în depărtare
Un munte care pare că a sfidat
Însuși norii neschimbat. Și în apropiere, prevestitor
Că toate lucrurile create vor avea un sfârșit,
Acele stânci prăbușite se află pe malul oceanului!
O, timp! Ce element scapă încetului tău
Și fără cauză? Aceste stânci aspre și rezistente,
Pe care vântul, valul speriat de valuri, le batjocorește
neîncetat,
Nu-i sunt de neînduplecat, nici acum.
Ziua s-a sfârșit, piere ultima rază,
Și așa trebuie să fie mereu, oricât am visa

**

Sonet [Zilele noastre în succesiune rapidă ne îndeamnă să mergem mai departe]

Luis G. Dato

Zilele noastre în succesiune rapidă ne îndeamnă
Spre aceste domenii neexplorate, pustii,
Unde, peste deșerturi presărate cu rămășițe
De caravane de mult plecate fără întoarcere,
Urmăm trasee care, întortocheate, se rătăcesc
În orizontul plictisitor. Noi nu știm
Ce sfârșit este acolo, ce noroc ne va fi sortit,
Când, obosiți ajungem pe drumul destinat
Știm doar că, cu fiecare pas înainte,
lăsăm în urma noastră prietenii pe care i-am prețuit cel
mai mult,
Prietenii vechi, care, nefiind ajutați, și-au pierdut calea,
Inimi calde care, sperând, bat pentru cei pe care-i iubesc.
Știm că timpul ne îndeamnă neobosit să mergem mai
departe.
Pe tărâmurile străine, doar de cei morți știute.

Unele exagerări

Lumea pe care o văd mi se pare un joc de copii.
Spectacole și piese de teatru ciudate se desfășoară zi și
noapte.

Tronul regelui Solomon nu este un lucru mare pentru
mine.
Am auzit că Isus a făcut minuni, dar nu mă interesează.

Ideea că lumea există nu este acceptabilă pentru mine.
Iluzia este reală, dar nu și lucrurile din lume.

Deșertul își acoperă capul cu nisip atunci când apar eu cu
problemele mele.
Râul își freacă fruntea de noroi când mă vede.

Nu mă întreba cum mă simt când mă despart de tine.
Am observat că fața ta devine puțin palidă când ești lângă
mine.

Oamenii au dreptate când spun că îmi place să mă privesc,
dar stând
în fața mea văd o frumusețe al cărei chip este strălucitor ca
o oglindă.

Pune în fața mea un pahar și niște vin;
Cuvintele vor cădea din gura mea ca florile de măr.

Oamenii își închipuie că urăsc, e doar gelozie.
De aceea țip: "Nu-i rosti numele în prezența mea!"

Credința mă trage într-o direcție, dar neîncrederea mă
trage în alta.
Kaaba stă departe în spatele meu, iar Biserica stă lângă
mine.

Eu sunt un amant; prin urmare, a fermeca o femeie este
munca mea.
Când este lângă mine, Laila face mișto de Majnoon.

Momentul reîntâlnirii aduce mai degrabă fericire decât
moarte.
Când a venit întâlnirea, mi-am amintit de noaptea
despărțirii.

Acum avem o mare de sânge cu valuri mari.
Sunt mulțumită cu asta; știu că se poate întâmpla și mai
rău.

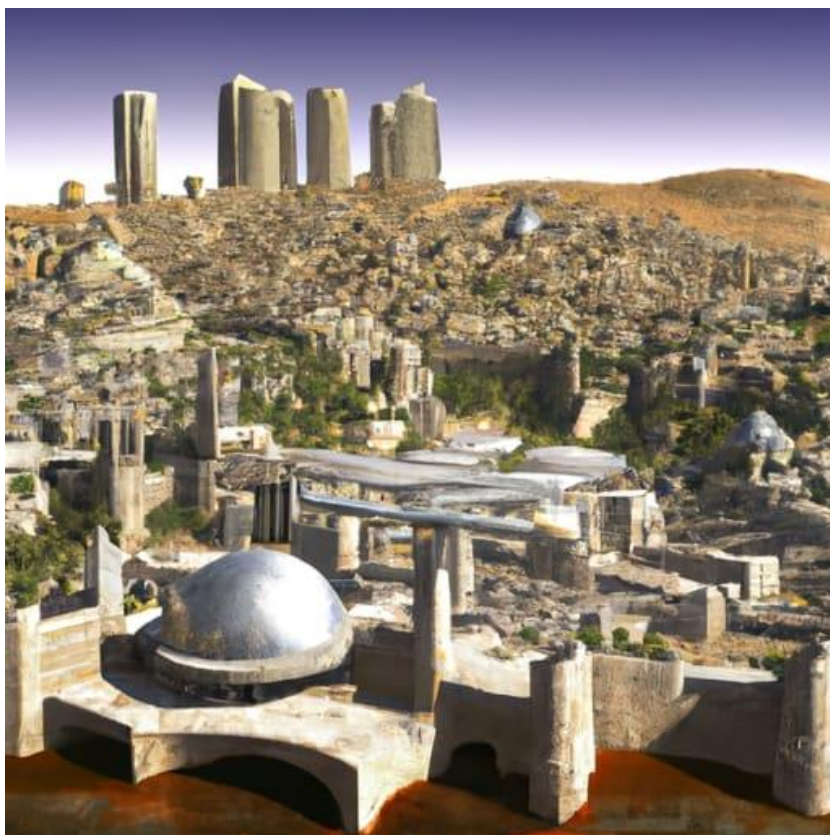
Mâinile mele se mișcă cu dificultate, dar cel puțin ochii
mei sunt vii.
Lasă paharul și carafa de vin acolo unde sunt.

Ghalib este și el musulman, așa că ne cunoaștem secretele.
Te rog să nu-l vorbești de rău pe Ghalib când sunt eu prin

preajmă.

-Traducerea din urdu de Robert Bly & Sunil Dutta

**

Charles Wright

Timpul este un dușman fără grație, dar toarce pe măsură
ce vine și pleacă

Mă retrag. Lumina zilei se sfârșește.

Doar noaptea se înfășoară
strâns.

Și ticăie cu respirația neoprită.

Dulce noapte, dulce noapte simplă, sigură, fără
complicații.

Luna de Septembrie, cu două zile înainte de a fi plină,
luna se ridică de pe umerii

dealului

Nu se aude nici un sunet când luna se strecoară, nici un
ghimpe înfipt în corpul ei.

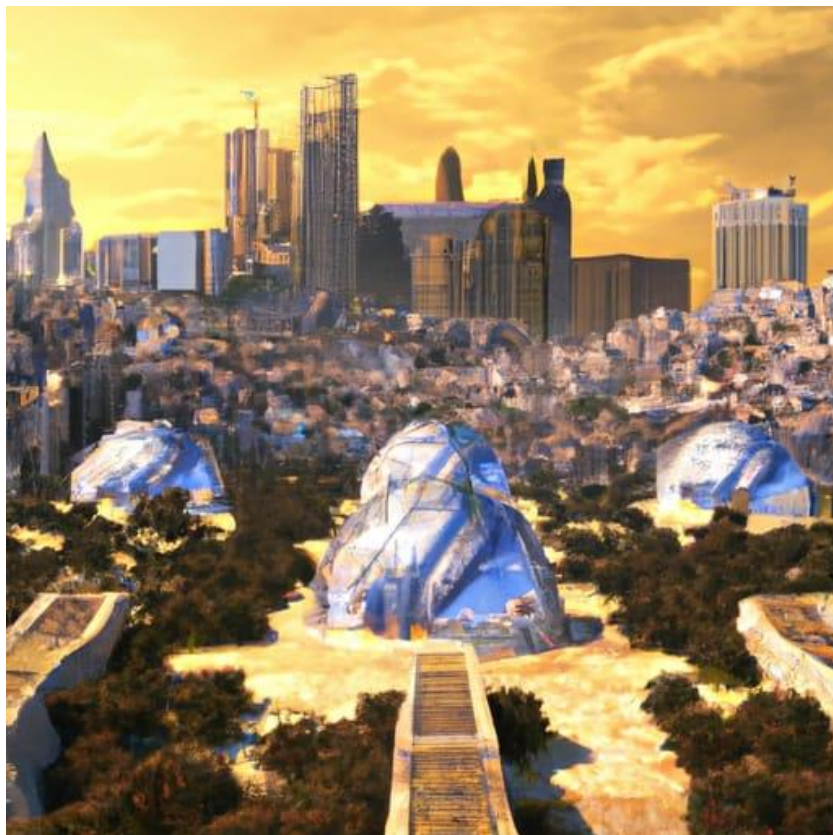
Invizibilă, gondola neagră plutește

printre stelele cu pleoapele căzute
și înecate.

Charles Wright este adesea considerat printre cei mai buni poeți americani ai generației sale. Născut în 1935 în Pickwick Dam, Tennessee, Wright a urmat cursurile Colegiului Davidson și ale Atelierului de Scriitori din Iowa; de asemenea, a servit patru ani în armata americană, iar în

timpul staționării în Italia, Wright a început să citească și să scrie poezie. Este autorul a peste 20 de cărți de poezie. În 2014, a fost numit Poet laureat al Statelor Unite.

**

Crystal Valentine

Sexul sângeros

Și când am terminat, te rog
dacă ne consideră grotești,
doi monștri simpli care se scaldă
în sângele nostru - placa noastră lichidă.

Sărbătorim arta
destrămării noastre. Ea îmi învârte corpul în spirală
într-o singură picătură, ambrozie
răsfățată de zei. Eu copiez

semnătura păcatului ei cu
gemete, și o macin
până când devine a mea
hartă. Chiar și zeii fac sex. Încoronați

în grădini păstorite
de șerpi. Plâng. Nu de rușine
ci din cauza tradiției. Pentru a fi stăpânul
acestei nevoi, doar pentru a sculpta pentru ea un lacăt, un
nume la fel de ciudat ca și necuratul. Cât de ciudat se
potrivește
în interiorul gurii, cât de ciudată este femeia mea
și sudoarea pe care o scoate din mine, un truc dulce

al limbii ei. Nu merităm o mână...

un altar făcut de mână. Nu merităm o mulțime
de slujitori care să ne poarte patul. Și da,
te rog de mărgele, de sacrele
războaie, ornamentele corporale, ochii vanitoși

statui care pulsează adânc cu potopul nostru.

Da, pentru violența orchestrată, un freamăt
mi-a lins șira spinării. Fie ca dragostea noastră
să însângereze cerul ca o furie de zei plini de teroare.

O, Zeus. O, Oshun. O, Ra. O, Kali. O Me. O Her. O
Dumnezei-Dumnezeu?

Da. Dumnezei. Nu te prefac că nu ne știi numele'
răcnește.

Șoptit. Dulce și sălbatic în tâmpilele voastre.

Păstrate în spatele ușilor de catifea.

**

Joseph Ceravolo

Stelele copacilor și ale iazurilor

O, albastru și stele calme
Noaptea și
depărtarea lacului.
Lacul: țânțarii, unii deja
în air - iazul de
țânțari impunători
prin care trecem. Plutesc:
corturile pe care le folosim,
pământul cocoșat de sub o
pătură. Mașini: o

încolonare de mașini cu fața spre
stele și gânduri
bine camuflata spre lac.
Pitit: Gândurile nu sunt niciodată
ascunse, strigă țânțarul către
lac. Și aduce
omul invizibil al lacului

Invizibil: o femeie intră în
lac și iese din lac
Iaz: rămâi în cort
și vezi iazul bej. noroios

Fuga: o femeie stă deasupra ta.
Femeia: iazul are scurgeri.
O auziți.

Morgan Parker

Vizita de duminică dimineața a mării preotese a sufletului la Zidul Plângerii

Aripa impresionismului mi se pare prea delicată pentru starea mea de spirit, cu excepția unei picturi în ulei de Gustave Caillebotte, Cap de vițel și limbă de bou, care este descrisă în textul de pe perete ca fiind "neplăcută din punct de vedere vizual". Un bust al unei femei africane mă dezamăgește. Anul acesta, am plâns la masa din bucătărie a tuturor, am scuipat pe stradă, am întârziat intenționat și am călcat în picioare în cioburi și mi-a murit câinele și am văzut minusuri la nesfârșit. Mă voi descurca. Am lăsat un bărbat să plece și apoi altul. Mi-a luat exact atât de mult timp să realizez că aș fi putut face altceva. Mă repet acum, dar tu te urăști vreodată?

Yannis Ritsos

Primăvara provincială

Timpul încetinește, lumina netezește suprafețele,
se infiltrează
în dulapurile vechi, în sertare și sub paturi;
usucă saliva de pe pernă, abolește saliva de pe scări,
pune cuvintele în ordine iambică. Și acum omul
care nu avea decât o haină lungă și zdrențuită ca să-și
ascundă
cicatricile fără glorie, firele de păr cărunt, este obligat
să stea gol în lumină, pretinzând că este
statuia unui tânăr, peste ale cărui bucle de marmură
vreun trecător stupid a aruncat o pălărie de paie
cu panglici și cireșe de ceară din veri imemoriale.

Traducere: Martin McKinsey

Julien Blaine

Al XVIII-lea

Era făcut din pulpă și carne

Era din pulpă de fructe

Era din pulpă argiloasă

Să fi fost oare vântul care amesteca strigătele animalelor?

"Respirația copacilor?"

De aceea câmpurile dezrădăcinate șerpuiiau în mijlocul drumurilor.

argila se înălța în corole.

Nodurile firelor de telegraf arătau urmele copacilor.

Acolo, în depărtare, cerul fără lună.

Jane Kenyon

Mama mea

Mama mea se întoarce după o excursie în centru, la magazinul de mărunțișuri. Mi-a adus o surpriză. Este încă în poșeta ei.

Poartă pantofii ei roșii, cu curele peste călcâi. Se închid cu nasturi mici și albi, ca niște ochi de pește.

S-a întors cu fermoare și bobine de ață, galbenă și verde, pentru munca ei, care o duce mereu departe, deși lucrează în casa noastră, la etaj, în camera de lângă mine

Poartă rochia ei în carouri albastre cu fustă întregă și guler mare, cu părul prins de gât. Arată bine. Întotdeauna se îmbracă frumos când merge în oraș.

Acum își deschide poșeta de paie, care arată ca o valiză mică. Îmi întinde noua jucărie; o paletă de lemn cu o minge de cauciuc roșie legată de ea cu o sfoară elastică. Uneori, când pleacă în centru, mă gândesc că nu se va mai întoarce.

Debra Allbery

Sideral

Considerați-o o elegie cu siloz și febră.
Numiți-o hambar și pietriș și plecare. Supunerea ierbii

în urma unui pick-up, soarele pârjolind frunzele
din verde în auriu, în timpul sezonului.

Unde se duce, unghiul de duminică al luminii solare
cândva doar al tău, larg și deschis ca o fereastră?

Iată ce-mi amintesc: pictura murală care se desprinde
de pe peretele de cărămidă al băcăniei din cartier, pe care
scrie

Hrană pentru Revoluție de douăzeci și cinci de ani.
Peisaje stivuite în retrovizoarele mele, goale ca un calendar

până când o curbă a drumului a adus Blue Ridge;
metronomul găurit al mingilor de tenis de afară,

în timp ce am înhățat ceea ce pierdusem și îmi lipsea
în cheie minoră. Și ce dacă, mentorul meu

a vorbit din nou cu terțele sale în ciornă după ciornă:
"Și ce dacă, și ce dacă, și ce dacă". "Acest eseu este exact

dar nu s-a aprins niciodată", a mâzgălit Derrideanul
cu cerneală roșie când elaboram despre scrierea
episcopului

Abia aștept ziua încarcerării mele.
Ochiul ei ascuțit mereu aruncat pe un-heimlichul
gospodăresc.

Numiți-o o poveste de drum despre arderea lentă a
frunzelor,
despre reținere, despre ceea ce conspiră împotriva sosirii.

Uimește-ne, i-a spus Diaghilev lui Cocteau,
dar tot ce am vrut vreodată a fost să mă gândesc

la rădăcinile sale în augurii stelelor noastre mișcătoare.

Christian Hawkey

lord

al literelor mici, al pipei indiene,
un medalion cu fotografii în miniatură
care se deschide în cealaltă parte a camerei,
o galaxie, o bujor roșu și alb.
strecurată în scutul de bronz.
a unei gondole care merge în gol...
Raportează-mi, spui tu,
cu ochii mei și cu fiecare
din distanțele lor stratificate,
cu degetele mele lungi.
care bat pe tiv
a țărmlui - a făcut marea,
te întrebi, nu a venit niciodată atât de aproape
încât să mă facă să dansez?
Raportează-mi - în timpul orei.
dar copacii de aici sunt înmănușați
în întregime în gheață - suflătorii de sticlă
au plecat acasă, toți să se clătească
cenușa de pe buzele lor.
și ușa atelierului lor transparent
era încuiată; am găsit-o
doar trecând prin ea.

Gretchen Marquette

Odă unui bărbat în haine de gală

Când văd un bărbat
într-o bluză de gală, vreau
să merg în spatele lui,
să-mi pun mâna
între umerii lui,
și să o odihnesc acolo.
pentru un moment. Mă gândesc
la șosetele lui, la cum
a ales o pereche
în acea dimineață și restul
sunt încă acasă
într-un sertar.
Și pantofii lui...
Doamne, pantofii ăștia, mă distrug,
mai ales când sunt lustruiți, ce
îi face să strălucească
așa, da, tot ce trebuie
este o pereche de pantofi negri strălucitori și
un val de tandrețe care
se prăbușește peste mine, încât văd
cravatele lui, la odihnă
pe micul lor carusel, îmi imaginez
că el le-a ținut în picioare

în oglindă
la magazin,
nesigur.

Yehuda Amichai

Am trecut pe lângă școala unde am învățat când eram copil.

și mi-am spus în inima mea: aici am învățat anumite lucruri

și nu am învățat altele. Toată viața mea am iubit în zadar lucrurile pe care nu le-am învățat. Sunt plin de cunoștințe, știi totul despre înflorirea pomului cunoașterii, forma frunzelor sale, funcția sistemului său de rădăcini, dăunătorii și paraziții săi.

Sunt un expert în botanica binelui și a răului, încă studiez, și voi continua să studiez până în ziua în care voi muri.

Am stat lângă clădirea școlii și am privit înăuntru. Aceasta este camera unde stăteam și învățam. Ferestrele unei săli de clasă sunt mereu deschise

spre viitor, dar în inocența noastră credeam că este doar un peisaj pe care îl vedeam de la fereastră.

Curtea școlii era îngustă, pavată cu pietre mari.

Îmi amintesc tumultul scurt al nostru, al celor doi

lângă treptele șubrede, tumultul

care a fost începutul unei prime mari iubiri.

Acum ne supraviețuiește, ca și cum ar fi într-un muzeu, ca orice altceva în Ierusalim.

Traducere de Chana Bloch &AG

Safia Elhillo

Amsterdam

după Jenny Xie

Unda concentrică a canalelor, micul apartament
în punctul central. Toată luna iunie am fost în Amsterdam,
vocalele se înmoaie și se transformă lichide în gura mea.
Plimbări lungi
pe pietricele în partea cea mai caldă a orașului.
a după-amiezii, casele înguste de-a lungul apei aranjate
ca niște dinți strâmbi. Pașii mei mă conduc peste un balet
de poduri, o coregrafie precară de biciclete
și alte corpuri, rar mașini vulgare și răcnind
de-a lungul străzii prea înguste. Număr fețele din jur.
care ar putea fi chipurile mele, trăsături și nuanțe
dintr-o lume mult mai veche decât aceasta.
Orașul în care s-ar putea să nu ajung vreodată a-l
revedea, și totuși vechea mea nevoie de a aparține.
Pentru fiica
bărbatului sudanez de la Chipsy King,
și asigurarea lui amabilă că mâncarea nu conține carne de
porc.
Unghiile mele se înmoaie și se despică în aerul rece și
uscăt. O pată de cenușă
se pune pe față mea și mi-e rușine ore în șir,
umezindu-mi un deget cu salivă pentru a o șterge.

Gloria

Carbon, adică o copie trasă pe sub mână
scrisă cu plumb
cu hidrargir arabesc scos din burta cămilei
bem tuș negru, casc plictisit, nicio urmă de gagică mișto în
zare
desenez pe perete o semilună cu formă ocultă
barocul e un lux? vrei să fi studenta mea la nihilism?
și de ce mă scarpin mereu sub viaductele părăginite, oare e
prost construită Roma?
solidul pervers mă interesează, bucle tale pe care nu le
simt dar bănuiesc tăria lor fermă.
câte femei fac sex în clipa asta ?
câte își verifică agenda, temperatura, ovulația
vor toate copii, dar nu pe cale bucală.
măcelarul mă îmbie cu antricot german
mi-e așa de dor de nibelungi și de blondele lor violate la
război...
să luăm de pildă un motet, sau o sonata rebelă în sol
major trei timpi și patru mișcări Musorgsky
tablouri într-o expoziție farmaceutică
carbon contra gazelor emise de frații mei oamenii
ai văzut cum mor urșii polari ?
știu că nu îți pasă de nimic
doar numele tău de fată este Gloria
și atât.

AG

SAGA PUBLISHING 2023